

[Poul Møller.]

dens betænkning, kun har anført de argumenter, der taler imod skattefradragsretten, og dette er en altfor summarisk behandling fra en kommissions side af dette vigtige politiske og skattetekniske spørgsmål. Man kan ikke fra skattelovskommissionens side overbevise befolkningen om, at skattefradragsretten bør ophøre, ved udelukkende at anvende argumenter imod fradragsretten. Kommissionen har, som jeg nævnte, helt set bort fra, at fradragsretten i realiteten har medført en almindelig regulering af udskrivningen, har medført, at vi tvinges til i det høje ting at undlade en kraftigere direkte beskatning, fordi vi ikke kan ramme de højere indkomster stort mere, og ingen ønsker at ramme de små indkomster. Derfor tvinges vi bort fra den direkte beskatning. Vi er altså nået dertil, hvor skattefradragsretten virker efter sin hensigt, virker som loft, og så kommer socialdemokratiet og siger, at nu, hvor fradragsretten virker, vil vi ikke have den mere, den er os i vejen i de eksperimenter og skattepolitiske eventyr, vi vil ind på her i landet, fordi vi vil nå frem til en socialisering af dette samfund, og vi ved, at det er upopulært at socialisere på den gammeldags façon. Ingen vil socialisere på den måde mere, at man simpelthen overtager ejendomsretten til produktionsmidlerne, men man overtager efterhånden gennem skattepolitikken kapitalerne. Dette er et virksomt og et relativt populært middel, fordi man ustandselig kan sætte de mange op imod de få på denne indkomst-udjævningens vej.

Om indtægtsstigningerne siger den højtærede finansminister, at de beskattes hårdere efter det nuværende system. Jeg fremlagde nogle eksempler og „Berlingske Aftenavis“ har i går fremlagt nogle eksempler, der siger det modsatte. Så siger den højtærede finansminister: ja, men det er jo ikke afgørende; beskatningen i hvilestilling, som ministeren sagde, er ikke afgørende, det afgørende er skatten i det første år, for det er der psykologi i. Ja, bare den højtærede finansminister ville følge psykologiens love iøvrigt, når det drejer sig om fradragsretten. Hvis han vil lytte til, hvad folk mener om denne fradragsret, vil han opdage, at der ikke er spor psykologi i at fjerne fradragsretten; der er langt mere

psykologi i at beholde den. Det viste sig også under valgkampagnen, hvor man så, at socialdemokratiet ville beholde skattefradragsretten for skatter helt op til 6 000 kr., som jeg citerede i mit første indlæg. Derfor er det dårlig psykologi nu at tro, at man skal forlade befolkningens egentlige indstilling overfor skattefradragsretten og prøve at overbevise den på grundlag af det første år, for i virkeligheden er denne betragtning forkert. Den højtærede finansminister må i hvert fald som den store troldkyndige i finansielle spørgsmål ikke se bort fra, at man ved beskatningen af en indkomststigning, hvis man skal være loyal og fair, må se på forholdet i det lange løb og ikke nøjes med et år. Man kan ikke sammenligne fradragsrettens virkninger over et år med det foreslåede system, men må have en flerårig sammenligning. De beregninger, som er fremkommet, viser, at indtægter op til 8 000—9 000 kr. har en fordel efter det nuværende system, og indtægtsstigninger over 15 000 kr. har det også.

Den højtærede finansminister sagde, at martsforslaget i fjor ikke indeholdt en skattenedsættelse, men det gjorde den højtærede finansministers forslag. Ja, det var, fordi vi veg tilbage for de skatteforhøjelser, den højtærede finansminister foreslår. Den skattenedsættelse, den højtærede finansminister foreslår, er finansieret gennem skatteforhøjelser for andre grupper af befolkningen, og det er dette, vi mener er forkert. Det er da vist også fremgået af de oppositionelle taler i dag, at vi mener, det er forkert, at vi fortsat søger at fordele, og fordele uden at vi ad den vej kan forøge produktionen.

Om kapitalvindingsskatten sagde den højtærede finansminister, at det, man nu skulle se på, var prioritetsforholdene, det var det, der var det afgørende, og egentlig skulle det være kreditorerne og panthaverne, der skulle have denne hjælp, medens debitorerne fik en urimelig gevinst. Ja, det er nok muligt, at det i dag er således; men der har været år, hvor man har set det modsatte. Jeg vil gerne have lov til at spørge den højtærede finansminister: Hvorfor i alverden skal staten have med det at gøre, hvorfor i alverden skal staten, fordi kreditorerne får for lidt og debitorerne for meget, have 35 pct.? Det hjælper i hvert fald ikke